

[Carsten Raft.]

Standpunkt ogsaa have Konsekvenser for Rigsdagen, saa maa de Landsmænd dernede, der tager Arbejdet op — og det gør de under hvilke som helst Forhold — ogsaa være fuldkommen sikre paa og kunne se det i alle det danske Folks og danske Politikeres Handlinger, at deres Folk er med dem og bag dem, saa maa Diskussionen slutte og Sagen hæves op over Partierne, og saa maa de Henstillinger fra Regeringen til fremmed Magt, som Udviklingen i den saakaldte Provins Slesvig-Holsten gør ganske nødvendige, have et enigt dansk Folk bag sig. Kunde vi naa saa vidt under den Debat, der er ført om disse Ting, havde Debatten gjort sin Gavn og sin Nytte.

Victor Gram: I den højtærede Statsministers Programtale leder man forgæves efter positive Ord om Ungdommen og dens Problemer. Det kunde jo i og for sig ogsaa være temmelig ligegyldigt, om man til Genstaaelse i Praksis havde fundet Tendens til Forstaaelse; det har imidlertid heller ikke været Tilfældet, tværtimod. Regeringens Stilling til 21 Aars Valgretten var et Eksempel paa negativ Indstilling, og det kan vel befrygtes, at flere vil følge efter. Og dog er Løsningen af Ungdommens Problemer et af de vigtigste Spørgsmaal i den kommende Tids praktiske Politik.

Ganske vist kan man henvise til, at Samlingsregeringen under forhenværende Statsminister Buhls Ledelse som en af sine sidste Handlinger opfyldte de Forventninger, Ungdommen satte til den, ved gennem Nedsættelse af en Ungdomskommission at bane Vejen for en dybtgaaende Revision af Ungdomslovgivningen. Jeg takker forhenværende Socialminister, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, for hans Initiativ og Forstaaelse af det Ønske, den socialdemokratiske Ungdom i sin Tid rejste, og som senere fik Tilslutning fra andre Ungdomsorganisationer. Jeg har for mit eget Vedkommende Tillid til, at Ungdomskommissionen vinder frem til et positivt Resultat, men det er ogsaa min Opfattelse, at det er nødvendigt i størst muligt Omfang at give Ungdommen Indflydelse, at give den Medbestemmelsesret og Medansvar over for Samfundet. Det er foreløbig ved at udvikle sig igennem de kommunale Ungdomsudvalg og Ungdomskommissionen, men man skal heller ikke være bange for at udvikle disse Nyskabelser. Jeg tror, de vil blive et værdifuldt Led i det positive Samarbejde imellem Ungdommen og Samfundet.

Jeg finder Anledning til i denne For-

bindelse at pege paa, at som de kommunale Ungdomsudvalg i deres Opbygning er permanente, bør Ungdomskommissionen udvikles til et permanent, statsligt Ungdomsudvalg, der over for Regeringen og Administrationen kan være et raadgivende Kontaktled i alle Spørgsmaal mellem Ungdommen og de ansvarlige Myndigheder.

Det vil endvidere være ønskeligt, om Administrationen af Ungdomslovgivningen samles i et Departement; de praktiske Muligheder herfor bør i hvert Fald undersøges og saa vidt muligt realiseres. Til en saadan videregaaende Løsning af Ungdommens Problemer maa der naturligvis Tid. Det samme gælder i nogen Grad for Ungdomskommissionen. Dens Arbejdsstof er saa omfangsrigt, at man ikke foreløbig kan vente at se mere omfattende Forslag forelagt. Og i Mellemtiden er der visse Problemer, der kræver en hurtig og effektiv Løsning, f. Eks. er dette Tilfældet med Hensyn til Lærlingenes Lønvilkaar. Jeg kan ikke se rettere, end at det Forhold, at i Forvejen haardt belastede Hjem yderligere er blevet belastet med stigende Udgifter ved at have Børn i Lære, saaledes som Tilfældet har været i de senere Aar, maa ændres. Det er urimeligt, at de i Forvejen meget lave Lærlingelønninger ikke i Form af Dyrtidstillæg eller paa anden Maade er ført a jour med Pristigningerne. Dette Spørgsmaal burde ganske simpelt og praktisk ordnes derhen, at Lærlingenes Lønforhold fastsættes i Fagenes Overenskomster.

Jeg skal ikke i denne Forbindelse gaa ind paa andre Ungdomsproblemer, der trænger sig paa til Løsning, men kun henstille til Regeringen at fremkomme med et positivt Initiativ paa disse Omraader.

Jeg vil derefter gøre et Par Bemærkninger om Hjemmeværnene. Hjemmeværnene er tidligere under Finanslovdebatten blevet berørt, uden at Spørgsmaalet i nævneværdig Grad er blevet afklaret. Jeg finder derfor Anledning til at komme med et Par Betragtninger.

Der hersker megen Uklarhed om Hjemmeværnene. Hvor vil man egentlig hen og under hvilken Form? Den Omstilling, der er i Gang fra Modstandsbevægelse til Hjemmeværn, maa givetvis have sin Tid. Det er endvidere klart, at Hjemmeværnene næppe kan faa deres endelige Form, før man har fastlagt Principper og Rammer for dansk Forsvar og kan gøre Hjemmeværnene til et naturligt Led heri. Men jeg er dog af den Opfattelse, at mere Klarhed over, hvad man tilsigter i Retning af Opbygning og Maal for Hjemmeværnet, er paakrævet; den nuværende Stilling er i hvert Fald uholdbar.